

ΘΕΑΤΡΟ

Z. ΝΤΕΒΑΛ : «*Ταβάριτς*», θέατρο Κοτοπούλη.

Ένα έργο από τὰ καλόκαρδα τὰ γαλλικά, πού δέν κλείνουν έννοιες και καϊμούς, τὰ έντελώς καλογραμμένα, πού άξία τους είναι ή κομψότητά τους και τέχνη τους ή προσεγμένη τους ή τεχνική τους. Νοϋς και ποιήση δέν υπάρχουν φυσικά παρά μιá σκηνική δεξιοτεχνία εύπεπτη και συμπαθητική, εύχάριστη μόνο μετά τó δειπνό. Τό θέμα του όμως δέν ήταν από κείνα πού έχουν κάτιαν ήχώ στο έλληνικό κοινό. Τους ρώσους πρίγκηδες, τους ξεπεσμένους, δέν τους ξέρουμε και τόσο έδω

και οί τύχες τους είναι υπόθεση μαγαιάτικη. Γι' αυτό και για νά τους πλησιάσουν πιό πολύ στους θεατές μας, ή Μαρίκα νόμισε πώς έπρεπε νά δώσει στο ρόλο της και στο Λογοθετίδη μιá κίνηση πιό ήθογραφική, νά πούμε, και πιό χαρακτηριστική. Θά έλεγε κανείς πώς και ή Μαρίκα, ή ίδια κοροΐδευε πιό πολύ τήν πριγκήπισσα πού έπαιζε παρά πού τή συμπαθοϋσε. Ό συγγραφέας όμως, προφανώς, τους άγαλάει τους ρώσους του και πιό πολύ θέλει, άχακα, νά πειράξει τους Γάλλους πού τὰ χάνουν μπροστά τους.

Ό Ζ. Ντεβάλ έγραψε και είναι παιγμένα και στο δικό μας θέατρο και άλλα έργα πολύ καλύτερα. Λένε πώς τó «Ταβάριτς» είχε στην Εύρώπη πολλήν έπιτυχία. Μπορεί. Δέν τόν ζηλεύω τόν καλό συγγραφέα ούτε του εύχομαι νά γράψει παρόμοια έργα.

Ό κ. Γουβρηλίδης πολύ καλός πραγματικά και καλά ντυμένοι ό κ. Λωράτος ή δις Χατζηπαναγιώτη και ή πολύ νεαρή για μητέρα κ. Ήσαία, ούτε καλός ούτε κακός ό κ. Παπλάς, και πετυχημένοι ό κ. Βάχλας και ό κ. Γιαννίδης με τήν κ. Παναγιωτίδη. Ασφαλώς όπως θά έπρεπε νά σημειωθεί τó παίξιμο του κ. Σπύρου Μουσοϋρη και ή εμφάνισή του γενικά και ή πολύ έκφραστική φάτσα πού είχε κάνει. Φαίνεται πώς κάτι τέτιοι ρόλοι του στέκουν του κ. Σπύρου Μουσοϋρη.

Και στην «Παλιογυναίκα» και στο «Ταβάριτς» τις σκηνογραφίες τις είχε κάνει ένας πολύ νέος και σχεδόν αυτοδημιούργητος σκηνογράφος, ό κ. Γιάννης Σύμ, πού έχει δουλέψει άκόμη και τὰ περισσότερα στον «Ποδόγυρο» και στο «Ντόλιο φρούτο» της «Άλάμπρας». Είναι φανερό πώς άποχτήσαμε τώρα έναν καινούργιο καλλιτέχνη της θεατρικής ζωγραφικής με άτομικότητα και με γούστο, πού μέρα με τήν ήμέρα γίνεται καλύτερος. Η κουζίνα του «Ταβάριτς» τó φανερώνει και μονάχα, όταν εργάζεται στην Έπιθεώρηση παρατηρεί κανείς ότι τὰ φόντα του είναι κάπως άρχρά και τούτο προέρχεται ίσως ή από τó φως του εργαστηρίου του ή γιατί λογαριάζει τόν πιθανό φωτισμό, πού συνήθως δέν θυμούνται όλοι οί ήλεκτρολόγοι νά τόν κανονίζουν σύμφωνα με τις άπαιτήσεις των σκηνογράφων.